

Arrest

**nr. 66 373 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2009 legt verzoekster een verklaring af van inschrijving als werknemer.

Op 14 januari 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 22 september 2010 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in tot gezinshereniging.

Op 28 september 2010 wordt verzoekster in kennis gesteld van de brief waarbij haar wordt verzocht informatie te verstrekken aangaande haar actuele activiteiten.

Op 24 februari 2011 wordt verzoeksters echtgenoot in kennis gesteld van een brief waarbij hij wordt verzocht informatie te verstrekken aangaande zijn actuele activiteiten.

Op 27 mei 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.B.,F. (...) geboren te (...), op (...) van Nederlandse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 17-10-2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° - wet van 15-12-1980). Betrokkene verkreeg de E-kaart op 14-01-2010 als werknemer. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes situatie sindsdien geheel is gewijzigd.

Betrokkene werd op 13-09-2010 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten via een uitnodigingsbrief die haar werd betekend op 28-09-2010. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene legt een VDAB-attest en een attest van de RVA voor waaruit blijkt dat zij sinds 06-04-2010 werkloosheidsuitkering ontvangt. Uit nazicht van de database van de RSZ (nl Dimona zie administratief dossier) blijkt dat betrokkene werkte tot 02-04-2010. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos werd, beschouwd worden als werknemer mits zij zich liet inschrijven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Intussen is deze termijn van zes maanden echter reeds ruimschoots overschreden en kan dus worden vastgesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan beschouwd worden, noch overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 1°; noch overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Gezien de intussen maandenlange werkloosheid is het redelijk te stellen dat betrokkene geen reële kans op tewerkstelling meer maakt. Indien betrokkene een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou mogen verwacht worden dat ze intussen terug aan de slag is.

Ook aan de echtgenoot van betrokkene "Ch. B. (...)" werd gevraagd om bewijzen van zijn eventuele economische activiteiten of bij gebrek daaraan om zijn eventuele bestaansmiddelen aan te tonen. Uit de bewijsstukken die daaropvolgend werden overgemaakt blijkt dat de echtgenoot van betrokkene evenmin een economische activiteit heeft. Ook bewijst hij niet over enige andere bestaansmiddelen te beschikken. Zodoende kan mevrouw E.B. (...) evenmin als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van het inkomen van haar man of op basis van gezinshereniging het verblijfsrecht behouden. Mijnheer Ch. (...) voldoet immers evenmin aan de voorwaarden overeenkomstig art 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen kan overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Op 27 mei 2011 wordt ten aanzien van verzoeksters echtgenoot eveneens een beslissing genomen tot beëindiging van diens verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt een afzonderlijk beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij aan deze zaak rolnr. 74 170 is toegekend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 40, § 4, 1° en artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoekster zet in essentie het volgende uiteen:

"Dat artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet m.a.w. 3 onderscheiden situaties voorziet:

- de werknemer
- de zelfstandige
- de werkzoekende

Dat verzoekster sedert 2.04.2010 onvrijwillig werkloos geworden is en inderdaad momenteel geen werknemer is, zoals blijkt uit het voorgelegde RVA attest;

Dat verzoekster echter wel nog steeds werkzoekend is, zoals blijkt uit het voorgelegde VDAB-attest en RVA-attest. Wie niet effectief werkzoekend is, wordt door deze diensten geschorst;

Dat verweerder niet op redelijke wijze kan voorhouden dat verzoekster geen reële kans meer maakt op werk, enkel op grond van de vaststellingen dat verzoekster sedert april 2010 werkloos is;

Dat verweerder daarbij geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoekster in de voorbije periode zwanger was, zoals uit de geboortedatum van Ch. (...), nl. 3.01.2011, blijkt, dewelke door verweerder gekend was (stuk 1). De tewerkstellingsmogelijkheden zijn realiter minder groot in dergelijke periode.

Dat verweerder zodoende geen rekening heeft gehouden met de concrete en persoonlijke situatie van verzoekster;

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, niet in redelijkheid en op zorgvuldige manier tot stand gekomen is en artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet schendt."

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster op 17 oktober 2009 een aanvraag tot inschrijving op grond van artikel 40, § 4, 1°, met name als werknemer indiende. Op 14 januari 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart. Het wordt evenmin betwist dat verzoekster sinds 2 april 2010 niet langer tewerkgesteld is als werknemer en vanaf 6 april 2010 een werkloosheidsuitkering ontvangt. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) *juncto* artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Zoals hoger reeds gesteld wordt het niet betwist dat verzoekster haar verblijfsrecht heeft verworven op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in eerste instantie is nagegaan of verzoekster nog voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en of verzoekster valt onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42bis, § 2, meer bepaald artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

Artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende:

“Betrokkene werd op 13-09-2010 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten via een uitnodigingsbrief die haar werd betekend op 28-09-2010. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene legt een VDAB-attest en een attest van de RVA voor waaruit blijkt dat zij sinds 06-04-2010 werkloosheidsuitkering ontvangt. Uit nazicht van de database van de RSZ (nl Dimona zie administratief dossier) blijkt dat betrokkene werkte tot 02-04-2010. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos werd, beschouwd worden als werknemer mits zij zich liet inschrijven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Intussen is deze termijn van zes maanden echter reeds ruimschoots overschreden en kan dus worden vastgesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan beschouwd worden, noch overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 1°, noch overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980. Gezien de intussen maandenlange werkloosheid is het redelijk te stellen dat betrokkene geen reële kans op tewerkstelling meer maakt. Indien betrokkene een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou mogen verwacht worden dat ze intussen terug aan de slag is.”

Verzoekster betwist de motieven niet waarbij wordt vastgesteld dat zij niet kan worden beschouwd als werknemer in de zin van artikel 40, § 4, 1° of artikel 42bis § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij is evenwel de mening toegedaan dat zij dient te worden beschouwd als werkzoekende, hetgeen blijkt uit de voorgelegde VDAB- en RVA-attesten. Zij meent dat verweerder niet op redelijke wijze kan concluderen dat zij geen reële kans maakt op werk. Verweerder hield bij deze afweging geen rekening met haar zwangerschap en geboorte van haar kind op 3 januari 2011 en met het feit dat de tewerkstellingsmogelijkheden in dergelijke periode minder groot zijn. Verzoekster meent dan ook dat verweerder geen rekening hield met haar persoonlijke situatie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet betwist dat verzoekster werkzoekende is, gelet op de bijgebrachte attesten van de VDAB en de RVA. Verweerder is evenwel de mening toegedaan dat gelet op de *“intussen maandenlange werkloosheid het redelijk (is) te stellen dat betrokkene geen reële kans op tewerkstelling meer maakt. Indien betrokkene een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou mogen verwacht worden dat ze intussen terug aan de slag is.”* Verzoekster is het niet eens dat zij geen reële kans kan maken op de arbeidsmarkt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Blijkens de stukken in het administratief dossier werd verzoekster op 13 september 2010 verzocht om inlichtingen te verstrekken over haar huidige economische activiteit en haar persoonlijke situatie. Zij wordt gewezen op de bepaling van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster had de mogelijkheid verweerder te wijzen op haar zwangerschap en het feit dat zij nog steeds een reële kans zou maken op de arbeidsmarkt en haar persoonlijke situatie toe te lichten. Uit de door verzoekster bijgebrachte documenten blijkt dat zij in januari 2011 is bevallen doch nergens wijst verzoekster op haar zwangerschap waardoor het volgens haar moeilijk is om aan werk te geraken. Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, en gelet op de lange periode van werkloosheid van verzoekster en het gebrek aan toelichting door verzoekster dat zij nog een reële kans zou maken op de arbeidsmarkt is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder concludeert dat zij geen reële kans op tewerkstelling meer maakt.

Verzoeksters betoog volstaat niet om aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Evenmin toont verzoekster een schending van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster bespreekt de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 40, § 4, 2° en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster zet in essentie het volgende uiteen:

"Dat verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen;

Dat verzoekster immers een werkloosheidsuitkering geniet (stuk 1); Dat het sociale bijstandstelsel bedoeld in artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet doelt op financiële hulp van het OCMW; Dat verweerder dan ook artikel 40 §4, 2° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te oordelen dat verzoekster 'op geen enkele manier voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 §4 opgenomen';

Dat verweerder haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden alsmede artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet door een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster zonder een afweging te maken of verzoekster al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel;"

2.4. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat verweerder in het raam van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet een afweging diende te maken of verzoekster al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Het wordt niet betwist dat verzoekster haar verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat het tweede deel van de eerste paragraaf, dat vermeldt "voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen" in casu niet van toepassing is. Het volstaat dat verweerder vaststelt dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° en de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder schendt aldus artikel 42bis van de Vreemdelingenwet noch de formele motiveringswet door niet expliciet na te gaan of verzoekster een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel vormt.

Daarnaast stelt de Raad in de bestreden beslissing vast dat verweerder is nagegaan of verzoeksters verblijfsrecht op een andere grond kan worden behouden, met name als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot, aldus op grond van artikel 40, § 4, 2° of artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder motiveert dienaangaande het volgende:

"Betrokkene legt een VDAB-attest en een attest van de RVA voor waaruit blijkt dat zij sinds 06-04-2010 werkloosheidsuitkering ontvangt.

(...)

Ook aan de echtgenoot van betrokkene "Ch. B. (...)" werd gevraagd om bewijzen van zijn eventuele economische activiteiten of bij gebrek daaraan om zijn eventuele bestaansmiddelen aan te tonen. Uit de bewijsstukken die daaropvolgend werden overgemaakt blijkt dat de echtgenoot van betrokkene evenmin een economische activiteit heeft. Ook bewijst hij niet over enige andere bestaansmiddelen te beschikken. Zodoende kan mevrouw E.B. (...) evenmin als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van het inkomen van haar man of op basis van gezinshereniging het verblijfsrecht behouden. Mijnheer Ch. (...) voldoet immers evenmin aan de voorwaarden overeenkomstig art 40, §4 van de wet van 15.12.1980."

Verzoekster meent dat zij op grond van haar eigen inkomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd, nu zij een werkloosheidsuitkering geniet. Zij meent dat het sociale bijstandsstelsel bedoeld in artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet doelt op financiële hulp van het OCMW.

De Raad stelt vast dat het begrip "sociale bijstandsstelsel" niet wordt gedefinieerd in de Vreemdelingenwet of het Vreemdelingenbesluit. Wel wordt in artikel 50, § 2 van het Vreemdelingenbesluit een niet limitatieve opsomming gegeven van uitkeringen die kunnen worden aanvaard als bewijs van voldoende bestaansmiddelen, met name: een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering. Er wordt echter nergens bepaald dat het sociale bijstandsstelsel in de zin van 'financiële hulp van het OCMW' zou moeten worden geïnterpreteerd. Gelet op de afwezigheid van een limitatieve opsomming of een definitie van dit begrip, valt het onder de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om geval per geval na te gaan of een inkomen als voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de hoogte was van het feit dat verzoekster een werkloosheidsuitkering ontving en hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft echter tevens onderzocht of haar echtgenoot een economische activiteit uitoefent en of verzoekster op deze wijze over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Hieruit blijkt dat verweerder een werkloosheidsuitkering niet beschouwd als over 'voldoende bestaansmiddelen' beschikken. Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid die verweerder bij deze beoordeling heeft, is het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig betrokkene die reeds meer dan een jaar werkloosheidsuitkering ontvangt, niet te beschouwen als een persoon die over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikt. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, of van de artikelen 40, § 4, 2° of 42bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Verzoekster toont evenmin aan op welke wijze de motieven van de bestreden beslissing haar niet in staat stellen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:	
mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingen
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN